Uusia julkaisuja

1/2017 • SRK:N JULKAISUVIIKKOA VIETETÄÄN VIIKOLLA 16.

sivu 8

sivu 6

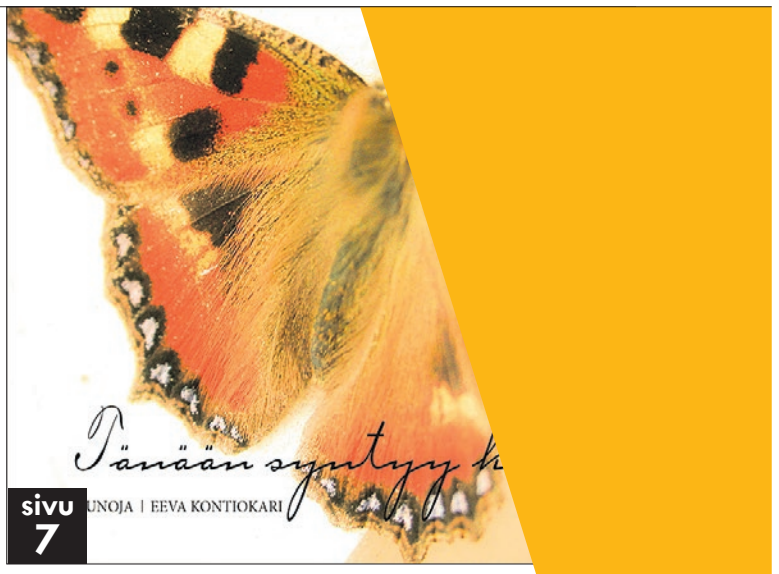

sivu 7

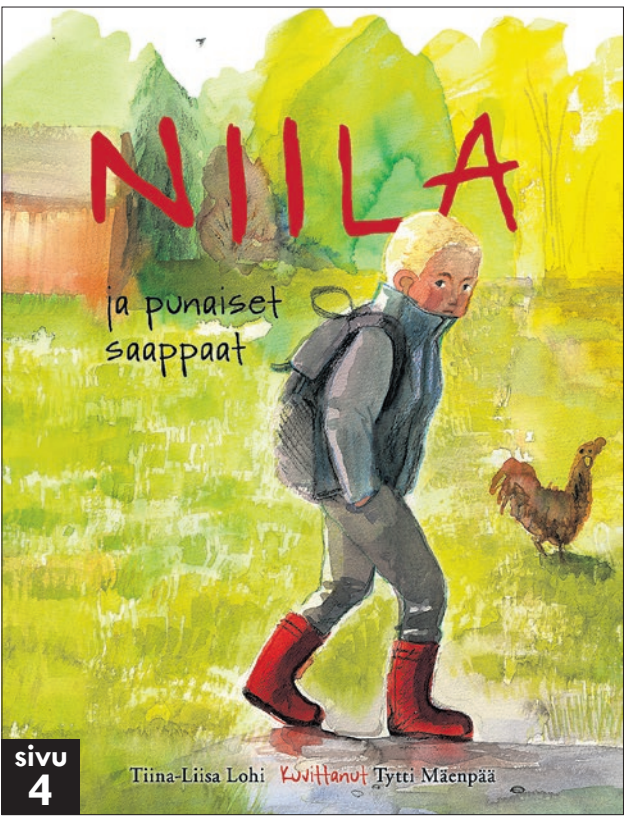

sivu 4

Saksalaisia koraaleja sisältävällä äänitteellä *Soikoon kiitos ikuisesti!* esiintyvät Olli Heikkilän johtama SRK:n kamarikuoro, eri soittimia sekä solistina Eero Hartikainen.

sivu 6

Kuva: Elisa Raappana

Kuva: Johanna Lumijärvi

Yhteen punottujen kirjoitusprosessi avasi omaa näköalaa.

Salla Sivula

sivu 3

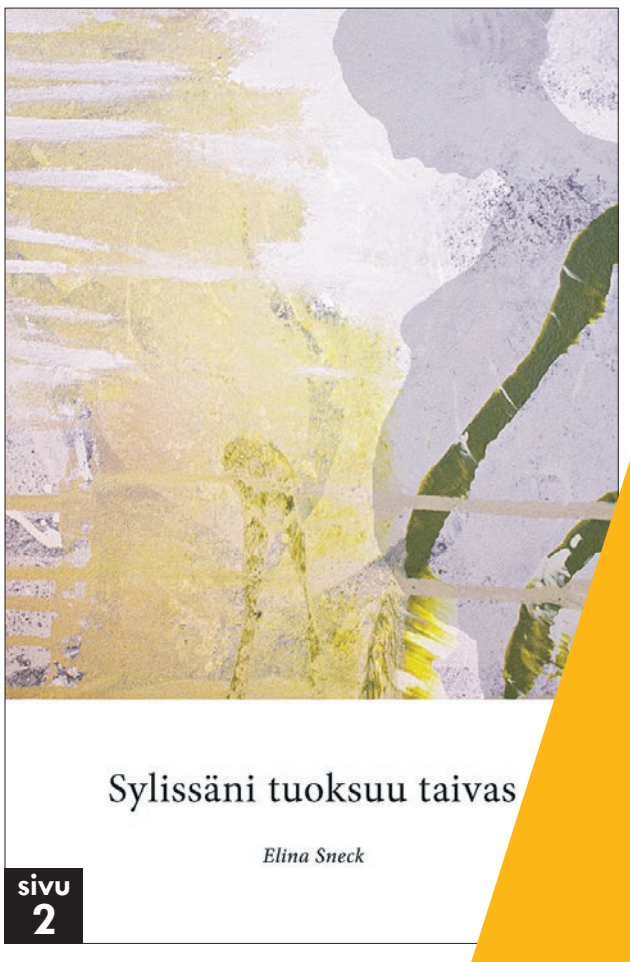

sivu 2

Kannen kuva: Virpi Viitala

Eniten runoja tuntuu syntyvän silloin, kun elämä on jollain tapaa rankkaa.

Lapsen mukanaan tuoma valo näkyy monissa Elina Sneckin runoissa. Sylissä perheen kuopus Aukusti.

VALO KIRKASTUU TUMMIEN SÄVYJEN KAUTTA

Teksti: Anna Illikainen | Kuva Elina Sneckin kotialbumista

KINNULAN RAUHANYHDISTYKSELLÄ 2. huhtikuuta julkistetussa runokirjassa *Sylissäni tuoksuu taivas* näkyy elämän koko kaari, joka nivoutuu kauniisti myös vuodenkiertoon. **Elina Sneckin** kirjoittaman teoksen käsikirjoitus sai kolmannen palkinnon SRK:n kirjoituskilpailussa vuonna 2013.

– Viimeisen vuoden aikana tuota viisi vuotta vanhaa käsikirjoitusta on muokattu melko runsaastikin, kertoo Elina Sneck.

Runoja on karsiutunut pois ja uusia on tullut tilalle.

Runokokoelmasta löytyy vahvoja elämän sävyjä, välillä kirkkaita ja riemukkaita, välillä tummia ja rosoisia. Uskon tuoma toivo ja valo näkyvät runoissa voimakkaina, mutta niistä heijastuu myös elämän mukanaan tuoma kipu: t*änään / en jaksaisi olla vahva / tahtoisin kaivautua syliisi / kuin silloin pienenä / tulla silitetyksi sieluani myöten.*

Elina Sneckin kiinnostus runouteen on lähtenyt lapsuudenkodista. Kirjahyllystä löytyi monenlaista lukemista, ja runous kosketti ilmaisuvoimallaan jo peruskouluikäisenä. Nuoruusvuosina omien runojen kirjoittaminen hiipi mukaan pikkuhiljaa.

– Säkeitä alkoi pulpahdella mieleen, ja tuli pakottava tarve kirjoittaa ne ylös, Sneck kuvailee.

Viimeisen kymmenen vuoden aikana Sneck on myös opiskellut kirjoittamista muun muassa avoimessa yliopistossa.

– Tuli tarve kehittyä tässä itselle luontaisessa lajissa, hän toteaa.

Ilot ja surut kulkevat rinnakkain

Runojen aiheet nousevat usein omasta elämästä, mutta niissä on paljon myös ympärillä nähtyä, kuultua ja kuviteltua. Erityisesti elämän epätäydellisyys koskettaa. Moniin kokoelman runoihin liittyy vahvoja tunnemuistoja.

– Eniten runoja tuntuu syntyvän silloin, kun elämä on jollain tapaa rankkaa. Runojen kirjoittaminen lienee jonkinlainen luontainen purkautumiskanava. Se on myös voimia antava henkireikä kotiäidin arjessa.

Tässä kokoelmassa näkyy se, että jokaisessa elämänvaiheessa on omat ilonsa ja surunsa. Runoissa tulee vahvana esille lasten arvo: *kesken arkisten askareiden / tänä harmaanväsyneenä / marraskuun päivänä / istahdan keinutuoliin ja hyräilen hiljaa // sylissäni tuoksuu taivas.* Elina Sneck kertookin, että voimia vaikeisiin hetkiin voi hakea vaikkapa lapsista ja luonnosta.

– Suurin kantava voima on kuitenkin usko Jumalaan, tieto siitä, että kerran vajaa lakkaa ja täydellisyys alkaa.

Tämä näkyy erityisesti kirjan loppuosan lohdullisissa ja kauniissa runoissa: *katso! / aamu piirtyy jo ikkunaan / yö hälvenee // vaikka yö kuinka pitkä / uni kuinka raskas / aamun tuuli lakaisee pois / kaiken, kaiken // silloin sinä näet / kirkkaammin / kuin koskaan ennen.* ■

ARKIHETKIÄ RAKKAUDEN LÄMMÖSSÄ

Elina Sneckin runot tulevat lähelle lukijaa. Sanat tempaavat mukaansa hersyviin ja haikeisiinkin lapsiperheen arkihetkiin. Ne läpäisevät lukijan raikkaina ja voimallisina, kulkevat rinnalla taivastietä kappaleen matkaa kuin ystävä – valoisasti kannatellen, katse luotuna määränpäähän.

Runoissa puhuvat äidin monet äänet, lapsen uskon riemu ja usein luontoon oivaltavasti vertautuva ihmisen elämä. Kirjoittaja jakaa kanssani suloisen aamun kahvihetken, joskus raskaan repun ja hennot hartiat, ja valaisee sitten huolekkaat ajatukseni lapsen hymyllä. Elämä on mittaamattoman suuri lahja. Lukijana tulen yhä uudestaan ympäröidyksi Taivaan Isän rakkauden lämmöllä. Kirjoittajan kanssa saan ajatella luottavaisesti:

”Sinä annat taivaallemme pilviä
juuri sen verran kuin on tarpeen
että tuo ikävä säilyisi
ettemme kiintyisi maalliseen
että taivas näkyisi”

KOMMENTTI
Virpi Viitala

Uusia julkaisuja
Kustantaja Suomen Rauhanyhdistysten Keskusyhdistys ry, Kiviharjunlenkki 7, 90220 Oulu, www.srk.fi, 040 558 3972
Ulkoasu ja taitto Elisa Raappana, 040 766 8237, elisa.raappana@srk.fi
Painopaikka Suomalainen Lehtipaino Oy, Kajaani 2017
Toimisto avoinna ma–pe klo 8–16, 1.6.–31.8.; ma–to klo 8–16, pe 8–15

YHTEEN PUNOTUT

ROMAANI ELÄMÄN KIVUISTA, SURUISTA, ILOISTA JA JOHDATUKSESTA

Kannen kuva: Virpi Viitala

Teksti: Kaarina Haukipuro

■ *Yhteen punotut* on riipaisevan rohkea kirja elämästä, joka aaltoilee ilosta tuskaan, epätoivon hetkistä iloon ja toivoon.

– Halusin kirjoittaa niistä vaiheista ja tunteista, joita kasvavan perheen keskellä saatetaan kokea. Riittämättömyyden kivusta, taloudellisesta huolesta, lapsen sairastumisesta, masennuksesta, puolisosta, joka lipuu niin kauas, että lopulta voi kadota. Sen rinnalle halusin punoa toivon ja rakkauden, luottamuksen Jumalaan korkeimpana voimana, kuvailee kirjan kirjoittaja **Salla Sivula**.

– Jokaisella on omat kuormansa, toisella suuremmat, toisella pienemmät. Ja kaikkien niiden välissä me kuljemme toisiimme punottuina, toisiamme tukien, Jumalan vahvan käden suojeluksessa.

Salla Sivula on Nurmijärvellä asuva kotiäiti.

– Olen viime vuosina saanut poimia äitiyden ja harrastukseni parhaita paloja niin, että kotiäitiys on tukenut kirjoittamistani ja kirjoittaminen äitiyttä.

Kasvua ja odotusta

Kirja kertoo nuorten perheiden elämästä, syvältä ja läheltä. Ensin on unelmia, värisevää rakkautta ja perheen kasvamisen riemua tulvivaa elämää. Vuosien varrella tulee ristiriitoja – ihmisestä, johon on tutustunut, tulee esiin uusia puolia. Riittääkö rakkaus ilman evankeliumia ja uskoa?

En saa sinua kiinni, olet ärtyisä ja itkuinen. Silloin sinä et ole enää sinä, minun lempeä Vernani.

Joskus he olivat olleet yksi liha, yksi kokonainen ja eheä. He olivat jakaneet suurimmat ilonsa ja pelkonsa. Rakastaneet toisensa terveiksi ja hyvinvoiviksi. --- Nykyään he olivat kaksi erillistä, toisensa kohtaamatonta ihmistä.

Muuttunut. Totta kai Antti oli muuttunut, mutta niin oli kyllä Vernakin.

Perheen kasvaessa unelmat tuntuvat välillä olevan hyvin kaukana, ilo kadoksissa ja toivokin uhkaa hukkua väsymyksen, kiireen ja sairastelun keskellä. Sekä nuoren äidin että isän sydämestä nousee huokauksia: kunpa Isä antaisi voimia arkeen.

Pohjalta valoon

Neljännen lapsen syntymän jälkeen Petran valtaa puristus rinnassa.

Ilo ja riemu vastasyntyneestä olivat nopeasti katoamassa kevään sumuun. --- Hän olisi halunnut vastata voineensa hyvin, olleensa vastasyntyneestä rajattoman onnellinen, mutta hän oli tuntenut syyllisyyden pistokset itsessään.

Väsymys muuttuu ajan mittaan raskaammaksi, kunnes arki käy ylivoimaiseksi. Petra on niin uupunut, että sokaistuu vauvansa sairaudelle. Kun vauva saa vakavan kohtauksen ja joutuu sairaalaan, Petra tuntee syyllisyyttä.

Hän halusi haihtua, lakata olemasta. Ei hän silti kuolla halunnut, hän halusi vain pois. --- ahdistus oli hänessä, ei enää hänen ulkopuolellaan. Se hallitsi häntä, sai toimimaan niin kuin hän ei olisi halunnut.

Tulee myös hetki, jolloin on noustava pohjalta, kuunneltava lääkärin neuvoa, päästävä jaloilleen ollakseen taas perheestä huolehtiva äiti.

Rukouksen, evankeliumin ja rakkauden voimalla

Perhe-elämässä tarvitaan paljon rukouksia ja evankeliumia. Kirjan henkilöitä hoitaa ennen kaikkea evankeliumin parantava voima ja luottamus Jumalaan. Ne kantavat vaikeissakin tilanteissa.

Evankeliumi Vernan suusta kuulosti samalta kuin ennenkin. Se tuntuikin. Tälläkin kertaa se poisti ahdistuksen terän ja auttaisi nukahtamaan.

Petra tunsi kivun, oman rajallisuutensa ihmisenä. Sydän halusi yhtyä evankeliumiin, jonka puhuja saarnasi. Keveys levisi jäseniin, lämmitti koko kehoa.

Vaikka kirjassa on kuvattu hyvin suoraan ja rohkeasti elämän kipukohtia, sen läpi kuvastuu toivo ja usko voimavarana.

Kerronnasta välittyy myös se, miten paljon äiti ja isä rakastavat jokaista lastaan, vaikka väsymys saa välillä voiton arjessa. Lasten tuoma ilo, aito usko ja rakkaus välittyvät lukijalle, vaikka henkilöt itse eivät näitä lahjoja aina näe.

Poikavauva ei ollut Petran ensimmäinen, ei edes toinen. Vuosien myötä hän oli huomannut, että mitä useamman vastasyntyneen hän oli rinnalleen saanut, sitä voimakkaammin rakkaus oli vallannut tilaa sydämestä.

Toivo on välillä mukana vain pienenä ripauksena, välillä vahvana, mutta koskaan se ei katoa kokonaan.

Eräs selviytymistä auttava tekijä kirjassa on uskovaisten turvaverkko: ystävät, sukulaiset, rotinoille tulleet naiset – on vain uskaltauduttava kannateltavaksi.

Voimat ja ilo palautuvat

Mennyt syksy ja talvi olivat näyttäneet tyytymättömyyden ja tyytyväisyyden rajan: siitä, missä Antin omat voimat ja ymmärrys lakkaisivat, siitä alkoivat Jumalan voimat. Ajatus mahdollisista tulevista lapsista ei nyt ahdistanut. --- Ilon ja naurun välissä tulisi ehkä olemaan itkua ja huokauksia, mutta se kuuluisi elämään.

– Yhteen punottujen kirjoitusprosessi avasi omaa näköalaa, Salla Sivula kertoo. – Sain perhe- ja diakoniatyön kurssilla kuulla, mitkä ovat olleet uskovaisissa perheissä kantavia voimavaroja. Mikä on antanut toivoa ja luottamusta erilaissa elämän vaiheissa. Kuulin paljon hyvästä Jumalasta, joka ei jätä meitä, vaikka emme sitä aina jaksaisi nähdäkään.

– Toivon, että rakastamisen syvin tahto saisi säilyä jokaisen sydämessä – niin puolisoa, lapsia, lähimmäisiä kuin Jumalan valtakuntaa kohtaan. ■

Kuva: Johanna Lumijärvi

Salla Sivula 19. maaliskuuta pidetyssä julkistamistilaisuudessa Nurmijärven rauhanyhdistyksellä.

Jokaisella on omat kuormansa, toisella suuremmat, toisella pienemmät. Ja kaikkien niiden välissä me kuljemme toisiimme punottuina, toisiamme tukien, Jumalan vahvan käden suojeluksessa.

Tiina-Liisa Lohi on taivalkoskelainen luokanopettaja ja suurperheen äiti. Perheeseen kuuluu Arto-aviomiehen lisäksi 15 eri-ikäistä lasta. Lohi on kuvannut aiemmassa kirjassaankin pienen pojan ajatusmaailmaa. Se on tullut tutuksi kahdeksan oman pojan kautta.

Kuva: Arto Lohi

Tytti Mäenpää on Rovaniemellä asuva graafinen suunnittelija ja kuvittaja. Perheeseen kuuluu mies ja kolme poikaa. Graafisen suunnittelutyön lisäksi Tytti maalaa tauluja, kuvittaa kirjoja ja tekee kuvia muun muassa Siionin kevääseen.

KAUNIS JA LAADUKAS LASTENKIRJA

Teksti: Arttu Hartikainen
Kuvitus: Tytti Mäenpää

VANHAN SANONNAN MUKAAN yksinkertainen on kaunista. Helppous, selkeys ja luontevuus ovat yksinkertaisen synonyymeina niitä määritteitä, joita nousi ensimmäisenä mieleeni lukiessani SRK:n uusinta lastenkirjaa *Niila ja punaiset saappat*. Se on **Tiina-Liisa Lohen** kirjoittama ja **Tytti Mäenpään** kuvittama lastenkirja, joka palkittiin tunnustuspalkinnolla SRK:n kirjoituskilpailussa neljä vuotta sitten.

Ollakseen hyvä ja tullakseen luetuksi lastenkirjalta vaaditaan aika paljon. Lapsi on sekä lukijana että kuulijana vaikeammin ennalta-arvattava kuin aikuinen. Lapsi on aikuista ehdottomampi, eikä kirjan asema klassikkona riitä perusteeksi sen arvosta. Siinä missä aikuinen etsii kiinnostavaa kirjallisuutta Finlandia-palkintoehdokkaista, saattaa lapsen lempikirja olla Disneyn animaatiosta kokoon kursittu vaatimattoman oloinen käännöskirja. Turvallisuus ja rutiinit ovat lapselle tärkeitä: harva aikuinen innostuu illasta toiseen Punahilkan tarinasta. Kuitenkin laadukas lastenkirja on onnistuneimmillaan mukaansatempaavan tarinan ja kiinnostavan kuvituksen liitto, josta nauttivat sekä lapsi että aikuinen. Niilan tarinassa nämä tavoitteet täyttyvät.

Kirjan tunnelma on rauhallinen, jopa hiukan pysähtynyt. Tarina liikkuu jossain ajattomuuden rajamailla: tyttöjä kutsutaan 1970-luvun nuortenkirjojen tapaan likoiksi ja punainen on tyttöjen väri, mutta Niila haluaisi olla nimeltään Niko tai Eetu, joiden kultakaudet nimistössä ajoittuvat vuosille 1990–2009. Lohen kerrontatapa täydentää kirjan kauniin pysähtynyttä tunnelmaa. On koivukuja, sen päässä valkoinen talo ja siellä onnelliselta ja tasa-

Kuva: Riku Mäenpää

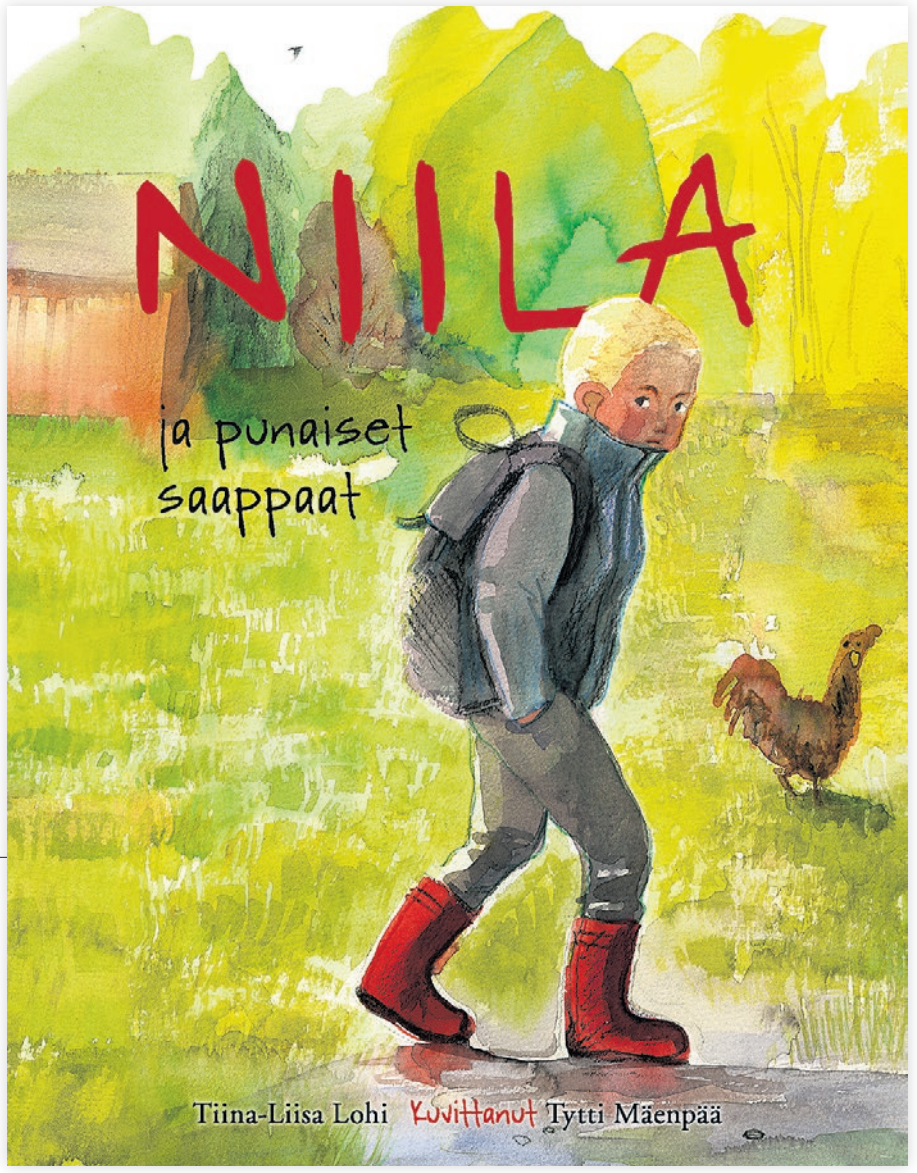

painoiselta vaikuttava perhe. On syysauringossa välkehtivä mehukannu, kesän ruskettama poika ja liiterin nurkalla ilmassa kaartelevat pääskyset.

Samaistumiskohteena Niila on mitä mainioin. Niila haluaa isona palomieheksi, kiukuttelee muka erikoisesta nimestään, häpeää punaisia saappaitaan ja tuntee mustasukkaisuutta siskontyttöään kohtaan. Kirjallisuuden kautta lapsen tunteille saadaan luonteva kanava ja kirjan henkilöiden kautta lapsi voi käsitellä vaikeitakin asioita.

Tarina seuraa Niilan elämää yhden iltapäivän ajan. Kirjan äärellä oma aika tuntuu pysähtyvän. Siinä missä meillä ruuhkavuosia tahkovilla on työpäivää, päiväkotia, hätäistä ruoanlaittoa, lasten kuskaamisia ja sitten muutama tunti omaa aikaa illalla lasten nukahdettua, on Niilan äiti jo kotona mustikkapiirakoineen eskarilaisen sinne tullessa. Ja siinä missä itse olen haukkana vahtimassa mustikkapiirakkakäsin pöydästä lähtevän lapseni matkaa vessan kautta takaisin leikkeihin, riittää Niilan äidille vain merkitsevä katse.

Laadukas lukukokemus synnyttää kysymyksiä sekä lukijassa että kuulijassa. Kirjan tärkeä viesti lapselle tarjotaan vaivihkaa ja luonnollisesti.

– Niila, sinulla on ollut tänään hankala päivä. On ollut pahaa mieltä ja kiukkua. Haluatko uskoa kaikki anteeksi? äiti kysyy. Niila haluaa.

Vaikka sattumukset eivät olisikaan olleet suuria ja muita vahingoittavia, on puhdas omatunto aina paras päänalunen. Sen tietävät Niila ja hänen tarinansa kuulleetkin.

Kirja päättyy metsäaukealle. Kuva aukean laidalla seisovasta peurasta on yksi kirjan kauneimpia yksityiskohtia.

Kun äiti ja Niila astuvat leikkimökistä ulos, kahahtaa jokin metsän reunassa. Äiti nostaa sormen huulilleen ja tarttuu Niilan käteen. Siro, sarvipäinen eläin seisoo sumun keskellä.

– Olipa se kaunis, Niila huokaa. – Huomenna kerron koulussa, mitä näin! ■

Kirja julkistetaan Limingan rauhanyhdistyksellä sunnuntaina 23. huhtikuuta klo 16. Tervetuloa!

SAKSALAISIA KORAALEJA uskonpuhdistuksen hengessä

Tekstit: Marika Sääskilahti

■ Tänä vuonna vietetään uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhlavuotta. Merkkivuosi onkin mitä parhain ajankohta julkaista uusi, saksalaisia koraaleja sisältävä äänite *Soikoon kiitos ikuisesti!*

Äänitteen ohjelmistoon kuuluu barokkisäveltäjä Johann Sebastian Bachin sovittamia saksalaisperäisiä kuoro- ja urkukoraaleja. Lisäksi äänitteellä kuullaan muutamia Bachin säveltämiä hengellisiä yksinlauluja Schemelli-lauluiksi kutsutusta kokoelmasta.

Teosten musiikillisessa toteutuksessa on pyritty kunnioittamaan alkuperäistä ilmaisua sekä barokin ja reformaation henkeä. Uskonpuhdistuksen hengen mukaisesti virsiä lauletaan kansankielellä, ja siksi niihin onkin jokaisen kuulijan helppo yhtyä!

Kannen kuva: Leipzigin Tuomiokirkko, Miika Tikkanen

Äänitteen sisällön ovat suunnitelleet Juha Hakulinen, Olli Heikkilä, Markku Liukkonen ja Juha Soranta.

– Äänitteen ohjelmisto on niin musiikillisesti kuin sanomaltaan upea kokonaisuus keskeisintä saksalaista kirkkomusiikkia ja uskonpuhdistuksen sanomaa, kuvailee kuoronjohtaja Olli Heikkilä. KUVA: ELISA RAAPPANA

Kuoronjohtaja **Olli Heikkilä** kertoo, että äänitettä suunniteltiin pitkään ja hartaasti. Suunnitteluryhmän jäsen **Markku Liukkonen** oli suunnitellut tällaista Bachin tuotantoon keskittyvää koraaliäänitettä toteutettavaksi jo 80-luvulla.

– Tämäntyyppistä äänitettä on kaavailtu SRK:n musiikkituotannossa jo yli kahden vuosikymmenen ajan, ja nyt oli sitten toteutuksen aika, Olli jatkaa.

Levyn käytännön suunnittelu kesti kaksi vuotta, harjoitukset ja toteutus pari kuukautta. Yhteistyö kaikkien projektiin osallistuneiden kesken toimi Heikkilän mukaan kiitettävästi.

– Ääniteprojektiin oli varmasti kaikilla osallistujilla mukava lähteä mukaan, onhan ohjelmisto luterilaisen uskon ja kirkkomusiikin historiankin osalta niin keskeistä – ja musiikillisesti mielenkiintoista ja tasokasta.

Äänitteen ohjelmisto on valittu keskeisimmästä saksalaisesta koraalimateriaalista. Koraalit on sovittanut J. S. Bach, yksi kirkkomusiikin historian merkittävimmistä säveltäjistä.

– Yhtä lukuun ottamatta kaikki äänitteen koraalit löytyvät myös suomalaisesta virsikirjasta, ja se ainoa puuttuvakin (*Nyt itke, murru, ihminen*) oli ehdolla nykyiseen virsikirjaan. Tuota perua on äänitteellä käytetty, aiemmin tuntematon suomennus, Heikkilä kertoo. Alun perin Sebald Heydenin saksaksi sanoittaman koraalin on suomentanut Niilo Rauhala.

Kuorokoraalien ja yksinlaulujen säestyksessä äänitteellä käytetään barokin ajalle tyypillistä *continuo*-ryhmää, johon kuuluu urut, cembalo ja matala jousisoitin. Lisäksi käytetään muita jousisoittimia *colla parte* eli niin, että niillä soitetaan samoja stemmoja laulajien kanssa.

Äänitteellä kuultavan kuoron Heikkilä kokosi itse. Kuorolaiset olivat hänelle tuttuja aiemmista yhteyksistä, ja yhteistyö kuoron kanssa sujuikin hyvin.

– Kuoro on projektikuoroksi varsin tasokas, ja nais- ja miesäänten tasapaino on kuorossa ihanteellinen, kuoronjohtaja toteaa.

Lopputulokseen Heikkilä on tyytyväinen. Hän pitää uutta äänitettä musiikillisesti ainutlaatuisena: edustaahan se ohjelmistoltaan yhtä erityistä tyyliä, barokin kirkkomusiikkia, laajassa kirkkomusiikin historian kokonaisuudessa.

– Yleensä äänitteen soiva lopputulos ei aivan vastaa esiintyjien odotuksia, onhan tunne elävässä musisointitilanteessa aina niin fyysisesti, sosiaalisesti kuin tunnepuolellakin vaikuttavin. Mutta kokonaisuudessaan saimme äänitteen toimimaan varsin hyvin, ja toivottavasti se vaikuttaa myös kuulijoihin! ■

Äänite julkistetaan Limingan rauhanyhdistyksellä sunnuntaina 23. huhtikuuta klo 16. Tervetuloa!

Sopraano **Henna-Mari Sivula** piti ääniteprojektia todella mukavana kokemuksena.

– Oli hienoa päästä laulamaan hyvään kuoroon, hyvän johtajan johdolla ja vielä näin upeaa musiikkia.

Levyn ohjelmisto oli hänelle suurimmaksi osaksi jo entuudestaan tuttua. Uusi tuttavuus oli koraali *Nyt itke, murru ihminen,* jota ei löydy virsikirjasta.

– Vaikka teokset olivat itselle tuttuja, on hienoa, että niistä saadaan tällainen yksi, hieno kokonaisuus. Levyllä on paljon turvallista, juurevaa ja syvällistä kuunneltavaa. Samalla siitä löytyy myös paljon herkkyyttä, Henna-Mari kuvailee. ■

Kuva Lepistöiltä

– Olemme onnellisia, kun pääsimme projektiin mukaan, toteavat **Henna** ja **Timo Lepistö**. Äänitteen ohjelmistosta Hennaa kosketti erityisesti virren *Mä huudan Kristus sinua* sanoma. Timo puolestaan piti erityisesti Johannes-passion loppukoraalista *Sinua, Jeesus, rakastan.*

– Se tuntuu joka kerta yhtä upealta ja juhlalliselta.

Hennan ja Timon mielestä on hienoa, että saksalaisia koraaleja lauletaan äänitteellä suomeksi.

– Tällä tavoin yleisesti paljon esitetyt saksalaiset koraalit tulevat tutummiksi. ■

Kuva: Elisa Raappana

Kannen kuva: SRK:n kuva-arkisto

Toukokuun aamuna
raotan kesän vihreää ovea:
kevät laulaa nuppujen ylistystä,
keskeneräisyyden ja kasvun
haikeaa kipua.
Tuulen huminassakin
koti-ikävä.

Lehti värisee
rantapuun lehvistössä
ja leinikki kukkii,
laihan maan aurinko.
Iltapäivän leppeydessä
istun ja uskon,
onnellinen.

SYDÄMELLISTÄ PUHETTA, KAUNISTA MUSIIKKIA

Teksti: Hanna Aho

Kuva Eeva Kontiokarilta

Eeva Kontiokari lausuu äänitteellä runojaan *Tänään syntyy kesä* -kokoelmasta.

Marja Lämsä sai nopealla varoitusajalla pyynnön: – Soittaisitko yhdelle runoäänitteelle pieniä melodioita, sillä lailla lukujen väliin?

– Millä aikataululla? Marja kysyi. Elettiin joulunalusviikkoa, aikaa jouluun oli vain joitakin päiviä.

– Viikon sisään pitäisi äänittää.

Hetken mietittyään Marja lupasi yrittää. Hän teki muutamia sovituksia jo ennestään tuttuihin sävelmiin, ja sitten sovittiin **Tuomo Kankaan** kanssa äänitysaika Oulunsalon studioon. Korkeassa hirsitalossa – vanhalla juna-asemalla – kannel soi kauniisti; väliin ytimiin menevän haikeasti, väliin kepeän iloisesti. Joulukiireet unohtuivat.

Äänitteellä kuuluu **Eeva Kontiokarin** lausumien runojen lomassa muun muassa sävelmät ”Maan päällä paikka yksi on”, ”Syyslintu” ja ”Mun kotini taivaassa ihana on”.

Myös Eeva pitää toteutusta onnistuneena.

– Musiikki on aivan fantastinen!

Eevan lausuntakin sai kiitosta levyn esikuuntelijoilta: ”Sydämellistä puhetta, joka kietoo kuulijan isoäidillisen lämpimään syleilyyn”, ”Tuota ei voi kuunnella tulematta hyvälle mielelle”. Äänitteellä kuullaan lähes kaikki *Tänään syntyy kesä* -kokoelman runot.

Äänikirja julkistetaan Limingan rauhanyhdistyksellä sunnuntaina 23. huhtikuuta klo 16. Tervetuloa!

Mummo kirjoo pellavakangasta.
Siitä tulee liina kastepöytään.
Neula sujahtaa kankaan läpi
kuin pääskynen räystään alle.
Kohta työ on valmis,
mutta rukous jatkuu,
kyhmyräisten käsien
arvokkain tehtävä.

Marja Lämsä soittaa kanteleella välisoitot runokirjan osioiden väliin.

TILAA
Päivämies DIGI

Päivämies DIGI sisältää Päivämies-lehden lisäksi tutut liitteet: kuukausittain ilmestyvän Siionin Lähetyslehden ja kolmesti vuodessa SRK:n julkaisuja esittelevän julkaisukuvaston. Digilehdessä on myös arkisto, jossa voit lukea aiemmin ilmestyneitä lehtiä.

Päivämies DIGIÄ voit lukea verkkoselaimella sekä Päivämies-lukusovelluksella iOS- ja Android-laitteilla. Päivämies DIGIN tilauksen sekä muut lehtitilaukset teet kätevästi SRK:n verkkokaupassa osoitteessa **kauppa.srk.fi/lehdet**.

DIGILEHDEN HINNASTO:

Päivämies DIGI PAPERILEHDEN TILAAJILLE
- Kestotilaus 12 kk: 1 € kuukaudessa
- Määräaikainen 12 kk: 1,50 € kuukaudessa
- Opiskelijatilaus, määräaikainen 12 kk: 0,75 € kuukaudessa

Päivämies DIGI
- Kestotilaus 12 kk: 4,90 € kuukaudessa
- Määräaikainen: 5,50 € kuukaudessa – jaksovaihtoehdot: 12, 6, 3 ja 1 kuukautta
- Opiskelijatilaus, määräaikainen 12 kk: 2,75 € kuukaudessa

Kannen kuva: Rudolf Koivu

Äänite julkistettiin Nurmijärven rauhanyhdistyksellä 19. maaliskuuta.

Kuva: Kaisa Ojamo

Illalla-äänitteen kuorossa laulaa kolmisenkymmentä nuorta naista.

ILLALLA – rauhoittavaa musiikkia iltahetkiin

Tekstit: Sasu Hartikainen

■ – Voisiko SRK tehdä sellaisen uni- tai nukutusmusiikkia sisältävän äänitteen, jossa olisi hiljaista ja rauhoittavaa musiikkia ja jonka mukana voisi laulaa itse? Siinä ei tarvitsisi olla valmiiksi edes laulua, vaan pelkät soittimet.

Tällainen pyyntö tuli **Juha Hakuliselle** vuosia sitten eräällä leirillä Hankasalmella. Juha SRK:n silloisena musiikkisihteerinä kirjasi pyynnön ylös ja antoi sille työnimen ”kehtolauluja”.

Nyt, viitisen vuotta myöhemmin, valmiina on äänite ”Illalla” – levyllinen kehtolauluja ja muuta iltatunnelmaan sopivaa musiikkia. Kun alkuperäisestä ideasta edettiin toteutukseen, kävi lopulta niin, että tutuille tuutulauluille löytyi soittajien ohella myös laulajansa. Äänitteen koordinaattoriksi nimetty **Matias Lahti** näki nimittäin mahdollisuuden Armon lähde -levyn äänityksissä laulaneen kuoron naissektiossa. Matiaksen johtamalla Illalla-äänitteellä laulaa noin 30 laulajan naiskuoro.

– Projekti muuttui siis alkuperäisestä ideastaan, mutta käsillä oleva äänite toimii varmasti siinäkin tarkoituksessa, Juha toteaa valmiin lopputuloksen äärellä.

Soitinmusiikkiakin levyllä kuullaan kuuden pelkästään soittimilla toteutetun kappaleen verran. Äänitteellä soittava jousikvintetti säestää myös osan naiskuoron lauluista.

Kuva: Kaisa Ojamo

Äänitysprojektiin ja harjoituksiin osallistuneet ihmiset ja heihin tutustuminen oli kontrabasisti Sampo Aholalle rikastuttava kokemus.

Kuorolaisesta kontrabasson soittajaksi

Jousikvintetissä kontrabassoa soittanut lohjalainen **Sampo Ahola** oli mukana ensimmäistä kertaa SRK:n äänitteellä.

– Oli unohtumaton kokemus soittaa yhdessä taitavien muusikoiden ja laulajien kanssa. Tämä on paras tapa toteuttaa musiikkiharrastustaan, siitä on iloa itselle ja muille, ja jää vielä muistokin.

Musiikkiharrastus alkoi Sampolla jo 90-luvulla rauhanyhdistyksen nuorten kuorossa. Kuorolaulusta löytyi myös polku kontrabasson pariin.

– Kuorojen takariveissä kasvaneena musiikin bassokulku on uponnut ajan myötä selkärankaan niin, että kontrabasso oli luonteva jatko, kun halusin oppia myöhemmällä iällä soittamaan jotakin instrumenttia.

Soitonopettaja löytyi Lohjalta ja ensimmäinen soitin opettajan kautta. Musiikkiopistoon 34-vuotias oli silloin yli-ikäinen.

Sampoa kiehtoo matalaäänisen jousisoittimen erityistehtävä kokoonpanoissa: basso on yleensä se peruskivi, jonka päälle muu musiikki rakentuu.

Kontrabasso sopii hyvin myös perheellisen miehen instrumentiksi.

– Soittimen rauhoittava matala ääni ei häiritse kotona perheenjäseniä, vaikka soittoajat ajoittuvat yleensä iltaan, Sampo toteaa. Toki instrumentin suuri koko tuo välillä haasteita.

– Sen kuljettamiseen tarvitaan vähintään farmariauto. Joskus saattaa ajautua arvokeskusteluun siitä, otetaanko mukaan lastenvaunut vai kontrabasso. Ja pitkän soittorupeaman jälkeen sormenpäät ovat hellinä, mutta muuten kontrabasistin elämä on silkkaa riemua. ■

TAVOITTEENA JOUSIKVINTETIN SULAUTUMINEN KUORON SOINTIIN

Illalla-levyn äänitti **Timo Vikman**. Timolle tämä oli SRK:n äänitteenä neljäs ja projektina mieluinen:

– Oli nautinnollista äänittää kaunista musiikkia hyvässä akustiikassa.

Hyvästä musiikista nauttimisen ohella äänityksiin liittyy aina myös paineita.

– Käytettävissä oleva aika on rajallinen ja tavoitteena on tallentaa paras mahdollinen musiikillinen lopputulos, Timo selventää.

Timo oli äänittämässä myös tälle levylle inspiraation antanutta kuorolevyä ”Armon lähde”. Levyjen esityskokoonpanojen eroa Timo kuvaa seuraavasti:

– Naiskuoro on sointiväriltään sekakuoroa kuulaampi, ja eri tyyliset sovitukset vaikuttavat myös äänittämiseen. Jousikvintetin sointi on intensiivinen mutta samalla herkkä, onhan jokaisessa stemmassa vain yksi soittaja. Tavoitteemme on ollut, että soitinmusiikki sulautuu kuoron sointiin, säilyttäen kuitenkin oman luonteensa.

Motivoituneena äänittäjänä tunnettu Timo lähtee äänityksiin kehittymään ja oppimaan uutta.

– Jokainen äänitysprojekti opettaa valtavan paljon. Äänittäjä voi vaikuttaa erityisesti siihen, että tekniikka toimii sujuvasti ja äänittäminen etenee jouhevasti vapautuneessa ilmapiirissä. Onnistunut lopputulos palkitsee vaivannäön ja tuottaa suurta iloa. ■

Äänittäjä Timo Vikmanin vastuulla oli äänittämisen lisäksi äänitystilan valmisteleminen, äänitteen miksaus ja editointi. KUVA: ELISA RAAPPANA